

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg skylder forslagsstillerne at gøre nogle bemærkninger til anden del af beslutningsforslaget. Jeg nåede desværre ikke disse bemærkninger i mit første indlæg.

Det drejer sig om det afsnit i beslutningsforslaget, der går ud på, at de hidtil skattefri fonde og selvejende institutioner skal betale skat af deres kapitalafkast på lige fod med aktieselskaber.

Problemet om den skattemæssige behandling af fonde har jo været genstand for overvejelser i et udvalg under justitsministeriet igennem en årrække. Den tidligere skatteminister, der selv har været medlem af dette udvalg, har ikke i den tid, han var minister, fremsat et lovforslag om beskatning af fondene – rimeligvis fordi han ville afvente, hvad der er ganske naturligt, den betænkning, som udvalget skulle afgive.

Det finder jeg var fornuftigt af ham. Jeg mener derfor også, at vi må afvente betænkningen, som forventes at foreligge i den nærmeste fremtid. Derefter må det tages op til overvejelse, hvilke konklusioner man skal drage af betænkningen.

Jeg kan derfor ikke, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt, gå ind for den del af beslutningsforslaget. Jeg synes, det var rigtigt, at jeg gav den meddelelse til forslagsstillerne, sådan at den kan blive omhyggeligt protokolleret.

Lykketoft (S):

Jeg vil godt starte med at kommentere det sidste, skatteministeren oplyste. Jeg har indtil dette øjeblik ikke været klogere, end at betænkningen fra udvalget om de private fonde findes, altså er færdig. Jeg har gået dag efter dag, uge efter uge, med spænding og ventet på, at den blev offentliggjort. Vi er i hvert fald – uanset hvilke grunde der så kan være til, at regeringen endnu ikke har fået den frem til offentligheden – ikke så langt fra en afklaring af, hvad udvalget mener, at det skulle være umuligt for skatteministeren at forholde sig til indholdet af betænkningen.

Lad mig derefter vende mig til de betragtninger, der har været om det, som utvivlsomt økonomisk, statsfinansielt, provenumæssigt er langt den mest interessante del af beslutningsforslaget, nemlig forslaget om en real-

rentebeskatning. Der har været, synes jeg, urimelig megen mystik i visse af indlæggene om, hvad det betyder. Det er da begrebsmæssigt forholdsvis simpelt. Man tager sit udgangspunkt dér, hvor renten er høj nok til at dække både inflationen og et par procent mere end inflationen. Så beskatter man det, der ligger ud over inflationen plus et par procent. Det skulle ikke være så svært begrebsmæssigt, og det skulle, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på det, heller ikke i forhold til de institutioner, vi her taler om, teknisk rumme store problemer.

Man har talt om med megen patos – især fra hr. Gammelgaard, som jo har megen patos for vane – at socialdemokratiet ønsker en permanent beskatning, mens regeringen kun ønsker en midlertidig. Det er forkert terminologi. Det er en forkert analyse af dette forslag. Det er ikke en permanent beskatning. Det er en beskatning, der virker, så længe renten er usædvanlig, urealistisk, urimelig høj i vores samfund og der af den grund oparbejdes nogle urealistiske krav på fremtiden, som forsvinder af sig selv, når renten kommer ned i et naturligt leje, som produktion og erhvervsliv kan leve med, og som kan skabe grundlag for en vækst i økonomien igen.

Derfor er det heller ikke, som skatteministeren frygtede det – uvist af hvilken grund – en beskatningsform, som kan udhule opsparingen. Det kan den pr. definition ikke, for den beskatter ikke opsparingen, medmindre opsparingen har fået en fuld pristalsregulering plus noget mere. Det er netop den form for beskatning, som rummer den levestandardsgaranti, skatteministeren i argumentationen for sit eget lovforslag lagde så meget mere vægt på end at sikre folk et eller andet antal kroner, som de ikke ved hvad er værd, før de ved, hvad et rugbrød koster omkring år 2000.

Hr. Gammelgaard og skatteministeren var – igen med megen patos – inde på, at 75 pct. dog var en grusom høj skat. Ja, 75 pct. kan jo lyde af meget, men hvis man skal sammenligne med det, regeringen selv har foreslået, kan man til oplysning sige, at er der tale om en realrente på 6 pct., beskatter vi de sidste 4 pct. med 75 pct. Vi tager altså 3 pct. Regeringen vil tage 2½ pct. Det er jo en kolossal forskel. Jeg skal love for, at her er tale om principielle forskelle med hensyn til,